

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6173/23
18.9.2024. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Ивана Илића и Татјане Обренчевић, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јанић, адвокат из Београда, Грачаничка 7, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Рахман, адвокат из Земуна, Орачка 29, ради исељења, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 17108/19 од 09.11.2022. године, исправљене решењем истог суда П 17108/19 од 30.03.2023. године, у седници одржаној 18.9.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 17108/19 од 09.11.2022. године, исправљена решењем истог суда П 17108/19 од 30.03.2023. године

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 17108/19 од 09.11.2022. године, исправљене решењем истог суда П 17108/19 од 30.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиљи преда непокретност испражњену од свих лица и ствари – стан бр.12, површине 28 м2 у поткровљу дела породичне стамбене зграде 10, на кат. Парц. ... КО ..., ..., описан на страни 3 ЛН ... КО ...

Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошова парничног поступка исплати износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Тужиља је против наведене првостепене пресуде, исправљене решењем истог

суда П 17108/19 од 30.03.2023. године, изјавила жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Апелациони суд у Београду испитао је првостепену пресуду у границама разлога одређених у члану 386. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС, бр. 72/11 са изменама и допунама) и нашао да је жалба тужиље неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се указује у жалби јер је изрека пресуде разумљива, а разлози пресуде јасни и непротивречни.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је предметни стан купила од ВВ по основу уговора о купопродаји закљученог и овереног пред јавним бележником 14.03.2016. године, а ВВ је наведени стан у изградњи купио 12.11.2011. године од инвеститора ГГ, бившег супруга тужиље и наведени уговор је оверен пред Првим основним судом у Београду. Након закључења предметних уговора, а за време трајања брака, овде тужиља и ГГ су поделили имовину стечену у браку судским путем у предмету Вишег суда у Београду П 520/17, који је правноснажно завршен. Наведеном пресудом није утврђено да је тужиља сувласник по основу брачне тековине и на стамбеној згради бр. 10 у којој се налази стан бр. 12, који је предмет овог спора.

По налажењу првостепеног суда за подношење тужбе за иселење неопходно је да тужилац докаже да је власник ствари, конкретно стана који се налази у фактичкој власти туженог и да тужени стан користи без правног основа. Наведени услови морају бити кумулативно испуњени. Међутим, тужена живи у наведеном стану по основу пуноважног правног посла – уговора о купопродаји са претходним власником ВВ, који је наведену непокретност стекао по основу, такође, пуноважног правног посла – уговора о купопродаји са инвеститором ГГ, бившим супругом тужиље. Тужиља није доказала да је власник, нити сувласник предметне непокретности због чега је захтев за иселење туженог неоснован, док тужена користи предметну непокретност на основу пуноважног уговора о купопродаји.

Такође, по налажењу првостепеног суда нису од утицаја на другачију одлуку суда наводи тужиље да предметни стан представља брачну тековину и да тужиља није дала сагласност бившем супругу за продају стана ВВ због чега су тај уговор и каснији уговор, којим је тужена купила стан, ништави. Ово из разлога што су ранији купци ВВ и овде тужена ББ приликом закључења наведених уговора били савесни и поступали са пажњом која се у таквој ситуацији захтева, а околности које истиче тужиља у овој парници нису им биле познате. Евентуално питање ништавости предметног уговора из разлога које износи тужиља може се расправити једино у посебној парници подношењем друге врсте тужбе у којој би тужбом биле обухваћене све уговорне стране, закључује првостепени суд.

Правилно је првостепени суд, супротно жалбеним наводима тужиље, одбио тужбени захтев да тужена тужиљи преда непокретност испражњену од свих лица и

ствари – стан бр.12, површине 28 м² у поткровљу зграде 10, кп ... КО ..., ..., описан на страни 3 ЛН ... КО ...

Одредбама члана 37. Закона о основама својинскоправних односа регулисана је заштита права својине, па је ставом првим овог члана предвиђено да власник може тужбом захтевати од тужиоца повраћај индивидуално одређене ствари, а према ставу другом истог члана, власник мора доказати да на ствари чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог. За ову тужбу није довољно да тужилац наведене да је власник ствари већ мора доказати чињенице на којима заснива право својине, односно терет доказивања пада на тужиоца.

У конкретном случају, првостепени суд је оценом предложених и изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП утврдио чињенично стање, које није доведено у сумњу жалбеним наводима, према којем је правноснажном пресудом Вишег суда у Београду, која је донета 3.4.2017 године, подељена имовина стечена у браку заједничким средствима тужиље и њеног сада бившег супруга ГГ и тужиља је по том основу стекла право на непокретности на кп ... ЛН ... КО ... и то зграде број 1, 3, 4 и 5. Тужиља у току парнице није пружила ниједан доказ да је предметни стан, који је тужена купила од ВВ 14.03.2016. године био предмет заједнички стечене имовине између тужиље и ГГ, односно да се ради о имовини која је стечена заједничким средствима наведених лица. Предметни стан је ВВ, као купац купио од ГГ, као инвеститора зграде и радило се о стану у изградњи, те обавеза продавца као инвеститора је била да се објекат и стан заврши и преда купцу подобан за коришћење најкасније до 28.02.2012. године. После наведене продаје стана у изградњи, те усељења купца и његове несметане државине предметног стана, закључен је 2016. године уговор између ВВ, као продавца и ББ, као купца, који је за предмет имао купопродају предметног стана, а после ових уговора, 2017. године између тужиље и њеног бившег супруга извршена је подела заједнички стечене имовине у браку, између осталог, и непокретности на кп ... КО ... и наведеном приликом није обухваћена и предметна непокретност. Тужиља у овој парници није пружила доказ како би се на несумњив начин утврдило да је била инвеститор предметног стана, односно да је њен бивши супруг средствима стеченим у брачној заједници финансирао изградњу зграде у којој се налази предметни стан, нити доказе за тврдњу да се ради о непокретности која је настала улагањем заједнички стечених средстава у реновирање породичне куће, коју су она и ГГ купили у току брака 1993. године.

Из наведених разлога, неосновано тужиља у жалби оспорава чињенично стање утврђено у побијаној пресуди, као и примену материјалног права.

И одлука о трошковима поступка донета је правилном применом одредаба члана 153. и 154. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, применом одредаба члана 390. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Имајући у виду да тужиља није успела са жалбом, применом члана 154. став 1. и

члана 165. став 1. ЗПП, захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен је као неоснован.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић